

OD BOGA OSTAVLJENI BOG

Presudna važnost Getsimanije

JEHOHANANOVE KOSTI

Imam jedan list papira za koji se nadam da nikad neće biti upotrebljen za mene. Ali naravno, to je samo pusta želja. Dobio sam ga od prijatelja koji je vlasnik pogrebnog zavoda. Iako ostaje činjenica da će se svačije ime jednog dana pojaviti na sličnom listu papira ako vrijeme dovoljno potraje, moram priznati da mi je teško da prihvatim ideju da će na ovakvom papiru kad-tad biti i moje ime.

Papir koji posjedujem? To je smrtovnica izdata od države Mičigen. Sa zadovoljstvom javljam da je moj prijatelj nije popunio za mene. Ne zbog toga što se ja bojim smrti. Nego, što je Woody Allen jednom rekao: „Ne bojim se da umrem, samo ne želim da budem tamo kad se to dogodi.“ A ko želi?

Ali to se već dogodilo. Jehohananu ben Hagolu. Umro je. Ne postoji njegova smrtovnica. Ali su našli njegove kosti, izbeljene i prašnjave u zapuštenom kovčegu. A iz skeleta koji se raspada izronjava njegova tragična priča: ime - Jehohanan ben Hagol (aramejsko za Ivan sin Hagolov), narodnost – Jevrej, starost – negde između 24 i 28 godina, visina – 170 cm, ekonomski status – iz bogate porodice, zanimanje – nema tragova teškog rada, zdravlje – nema tragova nikakvog ozbiljnog oboljenja (iako asimetrična forma njegove lobanje ukazuje da je u prvim nedeljama nakon začeca i ponovo kasnije, kratko vrijeme prije ili za vrijeme samog rođenja, njegov život bio ozbiljno ugrožen nepoznatim traumatičnim događajima), mjesto življenja – Jerusalim, vrijeme smrti – negde između 30 i 40 godina poslije Hrista.

A kako je ovaj mladi čovek preminuo? Nasilno.

Cjevanica njegove lijeve noge je slomljena, vjerovatno od udarca nekom batinom i vjerovatno kao posledica tog udarca obe kosti donjeg djela njegove desne noge takođe su bile slomljene. Šta više, pošto je izdahnuo, njegova stopala su morala da budu amputirana udarcem sjekire, da bi mu tijelo bilo sklonjeno. Zašto? Jednostavno. Jehohanan ben Hagol je bio žrtva rimskog razapinjanja. Pronađen je ekser kojim je njegova peta prikovana za krst (Očigledno, savijeni vrh eksera ostao je zariven u čvoru drveta, što objašnjava amputaciju mladićevih stopala). Tragovi eksera takođe su pronađeni između radiusa i kubitusa njegove lijeve ruke, što ukazuje na to da su mu i ruke i noge bile prikovane za krst. Tragovi krsta koji su pronađeni otkrivaju da je krst bio napravljen od maslinovog drveta.

Ko je bio Jehohanan ben Hagol? Istorija o njemu ništa nezna. Skup njegovih prašnjavih kostiju pronašlo je izraelsko ministarstvo stanovanja u Junu 1968. na tlu jevrejskog groblja u sjevernom dijelu Jerusalima. Ono što ovo arheološko otkriće čini tako značajnim je činjenica da je to prvi ostatak rassetog čovjeka koji datira iz vremena Rimljana, koji je pronađen u nekoj kosturnici.

Međutim svijetu nije potrebna priča o Jehohananu da bi saznao za tragediju raspeća, zar ne? Priča o drugom mladom čovjeku na drugom rimskom krstu izvan istog antičkog grada u istom vremenu istorije već je i previše rekla o tome. Mi znamo šta je ubilo Jehohanana ben Hagola. Ali šta je ubilo Isusa iz Nazareta?

ŠTA JE UBILO ISUSA?

Kasno, tog fatalnog petka u podne, pre nego što je zalazeće sunce učinilo nebo nad svetim gradom krvavo crvenim, šta je crni islednik upisao na umrlici kao uzrok smrti?

Šta je ubilo Isusa?

Tri rimska eksera? Koplje jednog centuriona? Četrdeset manje jedan udarac po leđima koje je dobio od legionara? Kruna ispletana od trnja i nabijena na njegovo okrvavljeno čelo? Ili teško sazmodično disanje koje je konačno ugušilo žrtvu na krstu? Šta je ubilo Isusa?

Zapitajmo američko medicinsko udruženje i njihov časopis je već spreman sa precizno razrađenim naučnim odgovorom. U stvari, oni su objavili svoj odgovor prije nekoliko godina u članku koji se našao na naslovnoj strani časopisa američkog medicinskog udruženja. William D. Edwards, doktor i Wesley J. Gebel, propovjednik, zajedno sa Floyd E. Hosmer, anatomom sa klinike Mayo, udruženo su pažljivo ispitivali poslednja 24 sata Isusovog života. Posle fascinantnog i grafički predstavljenog istraživanja, autori završavaju svoja otkrića sledećim rečima:

„Isusova smrt je možda samo bila ubrzana njegovom iscrpljenošću i teškim povredama izazvanim bičevanjem koje su dovele do gubitka krvi i prethodile stanju šoka. Činjenica da nije mogao da nosi svoj patibulum (drveni krst za koji je žrtva konačno bila prikovana) podupire ovo objašnjenje. Stvarni uzrok Isusove smrti, kao i ostalih razapetih žrtava, može biti sačinjen od mnogo faktora, a u vezi je prvenstveno sa hipovolemičnim šokom, gušenjem od iscrpljenosti, a možda i akutnim srčanim zastojeom. Fatalna srčana aritmija možda je doprinijela očiglednom završnom događaju.“ „Očiglednom katastrofalnom završnom događaju.“ Tako su oni nazvali ono što mi jednostavno kažemo smrt. To znači Isus je umro. Tako završavaju ova trojica istraživača koji su pažljivo razmatrali više faktora uzročnika smrti. Za medicinare, ovaj odgovor je zadovoljavajući. Ali, da li je to stvarno odgovor? Ostavljaju se na stranu fiziološko i anatomske proračunavanje, pitanje ostaje: šta je ubilo Isusa?

I bez naučnog istraživanja, mi imamo spreman odgovor, zar ne? Naravno. U ostalom, od uvek smo učeni i trenirani brzom i jednostavnom odgovoru na pitanje šta je ubilo Isusa?

Bez ikakvog razmišljanja, kažemo: naši grijesi? Koji grijesi? Pa, eto, naša oholost i zaokupljenost sobom, naše zle naravi i neukroćeni jezici, naše srce koje voli strasti, naš skućeni um, naša mržnja i ljutina, ubistvo i pobuna, nemoral i nečistoća, naši izopaćeni apetiti, naše bezvjerje i nepoštenje. Ukratko, svi naši grijesi - to je ubilo Isusa tog petka izvan Jerusalisa.

Međutim, da li je to zaista bilo tako? Ili, može biti da smo toliko ubeđeni da smo u pravu, da i ne sagledavamo pravu istinu? Jer, kad tražimo odgovor na pitanje šta je ubilo Isusa, mi se žurnim koracima pobožno uputimo prema krstu i stojimo tamo kao i svi drugi koji teorišu o tom petku. Našim savremenim umovima i srcima analiziramo krst, teoretišemo o njemu, filozofiramo, brižno istražujemo i čak stvaramo teologiju o njemu. A onda, sjedinjenim glasovima odlazimo od Golgote zadovoljni i uvjereni da smo riješili problem i otkrili tajnu.

ZAKAŠNJENJE OD DVANAEST SATI

Problem je u tome što, odlazeći na Golgotu, mi kasnimo dvanaest sati. Uzeli smo prečicu i tako promašili pravi put. Jer, put ka Golgoti uvek vodi kroz Getsimaniju. U stvari, Golgota bez Getsimanije je odgovor bez pitanja. A to je i razlog da, ako hoćemo da konačno saznamo istinu, moramo najprije požuriti u vrt, pre nego požurimo prema krstu.

Grupica mladih ljudi kreće se tiho pod mirnim, srebrno – belim mesecom koji gleda na usnuli grad. Bešumno, oni izlaze kroz istočnu kapiju, spuštajući se u krivudavu, mrakom pokrivenu dolinu koja se zove Kedron, pažljivo birajući put preko potoka koji je noćas tekao tamno crven. Voda je noćas krvava jer ovo je pashalna nedelja i krv milion zaklanih jaganjaca posuta je danas u skerletni Kedron. Njihovi su glasovi pritajeni i utišani dok se penju krivudavom stazom kroz mjesečinu i sjenke ka vrtu.

Aramejsko ime ovog vrta znači „presa za ulje.“ I zaista nedaleko od ulaza u vrt nalazi se „getsimanija“ - presa za maslinovo ulje. Grupa zastaje pored krvavih maslinovih stabala, kojih se mnoštvo nalazi oko ulaza u Getsimaniju. Još nekoliko prigušenih riječi i osmorica mladih ljudi zauzima mjesta u blizini ulaza. Ostala četvorica ulaze u mračnije sjenke sivozelenog maslinovog ogrtača. Dok njih četvorica hodaju, srebrne zrake padaju im na lica i u tom oskudnom svijetlu mi gledamo na Lice koje odražava neobičan teret i uznemirenost. Nešto se događa sa Isusom, ali pisci jevanđelja namjerno ćute, ne odobravajući tragediju koja se približavala. U stvari, Jovan u svom jevanđelju o tome ne zapisuje ni slova. Samo sinoptička jevanđelja šapuću o ovoj mračnoj tajni, i mada je opisuju, oni je ne objašnjavaju. „I dođoše u selo koje se zove Getsimanija, i reče učenicima svojim: sjednite ovdje dok ja idem da se pomolim Bogu. I uze sa sobom Petra i Jakova i Jovana, i zabrinu se i poče tužiti“ (Marko 14:32.33). Grčke riječi ovdje upotrebljene mogu da se doslovice prevedu da je „osjećanje zastrašujućeg iznenađenja“ ovladalo njime. Nešto počinje da se događa Isusu? Da li je to isti Isus koji je samo prije nekoliko minuta u gornjoj sobi rekao: „Ovo vam kazah da radost moja u vama ostane i radost vaša se ispuni.“ Da li je to isti Isus koji se samo nekoliko sati prije smiješio na svoje učenike i rekao: „Da se ne plaši srce vaše.“ Da li je to isti Isus koji je sa iskrenim oduševljenjem pjevao pashalnu himnu: „Slavite Gospoda svi narodi... jer je velika milost njegova k nama.“ Ako jeste, onda mu se nešto zastrašujuće i teško događa.

„Žalosna je duša moja do smrti“, rekao je „počekajte ovdje i stražite“ (Marko 14:34). Petre, Jakove, Jovane, meni se nešto čudno događa. Osećam kao da mi se smrt prikrada. Ostanite ovdje. Nemojte me sada napustiti. Molite se za mene. „I otišavši malo, pade na zemlju“ (stih 35).

Posmatrajte vlastitim očima kako Gospodar svemira koji je postao čovjek, posrćući ide dublje u mjesečinom okupani vrt i sa jaukom pada na gladno noćno tlo. Pridržavajući se za zemlju kao da ga neke mračne sile vuku u pakao, Isus očajničkim glasom prolama tihi noćni vazduh: „Ava, Oče“, uzvikuje On (stih 36). Kao iz nekog jevrejskog molitvenika za malu djecu. „Ava“ je aramejska riječ za tata, ime koje i naša deca koriste za svoje očeve. „Moj dragi Tata, Oče“, jeca Isus u hladnu zemlju, „pronesi ovu čašu mimo mene“ (stih 36). Kakvu čašu? Oh, Isus se ne usuđuje ni da imenuje strah koji je obuzeo njegovo srce. Ovu čašu, ovu čašu. O moj dragi Oče, ovu čašu. Oče moj, pronesi je mimo mene. Ako je tvoja volja.

Onda nastupa tišina ... vide se samo nejasni obrisi Božjeg Sina naslonjenog na vlažnu zemlju. Polako, Isus ustaje na noge. Vratice se svojim najbližim prijateljima, jer oni će sigurno, pošto su bili svjedoci njegove duboke agonije, imati riječi ljudske utjehe za njega. Ali, avaj! Boga, koji se ponizio uzevši tijelo pozdravilo je samo teško uspavano disanje trojice. „Simone“, rekao je Petru, „zar spavaš?“ „Ne možeš li jednog časa postražiti?“ (stih 37). Tragično, zar ne? Sve što je Isus od njega tražio, bio je jedan sat. Da li je to previše od tebe što traži Hristos koji pati? Jedan sat sa Jay Leno, jedan sat sa Mets iz New Yorka, jedan sat sa palicom za golf, jedan sat sa košarkom, jedan sat na proslavi, jedan sat sa našim prijateljima. Ali nema vremena preostalog za Isusa? „Zar niste mogli postražiti sa mnom jedan sat?“

ZBOGOM - ZAUUVJEK

Kroz srebrnu svjetlost i sjenke Isus posrćući ide natrag do mjesta gde je zemlja još bila topla od kada je malo prije prvi put pao na nju. Jevanđeoski zapis ponavlja isti očajnički krik. Ali samo Luka, doktor, grafički unosi u svoj izveštaj svu strahotu mentalne agonije kroz koju je Isus prolazio. „I budući u borenju, moljaše se bolje, znoj pak njegov bijaše kao kaplje krvi koje kapahu na zemlju.“ Luka 22:44. Našem ograničenom, oslabljenom ljudskom umu ideja o krvi koja je potisnuta iz kapilarnog sistema u znojne žljezde i tako izbija na površinu kože skoro je neshvatljiva. Kakvo je ovo pretjerivanje? Život i stradanje ne treba uzeti tako ozbiljno. Ustani i podnesi sve kao čovjek. Izdržaćeš ti to. Samo se drži. Kako prazan i besmislen savjet smo mi spremni da damo drugima ... i Isusu.

Možemo li mi makar malo da zamislimo, kroz šta je ovaj čovjek, ovaj Bogo – čovjek prolazio. Šta kaže Pismo? „Jer je plata za grijeh smrt, a dar je Božji vječni život u Hristu Isusu Gospodu našem“ (Rimljanima 6:23). Za grijeh se dobija plata, a plata je smrt. Kakva smrt? Pošto je protivvrijednost smrt vječna, to dakle znači da je i plata za grijeh slavom i časti da bi po blagodati Božjoj za sve okusio smrt (Jevrejima 2:9). Kakvu vrstu smrti je Isus okusio i propatio? Smrt kakvu svako ljudsko biće zaslužuje kao buntovni grešnik – vječnu smrt. Jer, „Gospod pusti nanj bezakonja svih nas“ (Isaija 53:6).

Šta sve ovo znači za Isusa? Za njega, koji nije znao za grijeh, (vidi 2 Kor 5:21 – „onoga koji ne znadijaše grijeha, nas radi učini grijehom.“ Jevrejima 4:15 – „Koji je u svačemu iskušan kao i mi osim grijeha“ i 1 Pet. 2:22 – „Koji grijeha ne učini niti se nađe prevara u ustima Njegovim“) da spremno dozvoli, značilo je da on mora podnijeti vječnu smrt – vječno odvajanje od Onoga koji je izvor svakoga života. A ko je taj izvor? Pa naravno, to je – Bog. Onaj sa kojim je Hristos, pre nego što je došao u tijelu dijelio vječnu prošlost! Više nikada ne vidjeti Boga, više nikada ne biti sa Ocem koji je nekad bio večni saradnik i zajedničar, Onaj sa kojim je dijelio ljubav prije nego što je postojao svemir da u njemu budu zajedno. Ponekad se kući kasno vratim u noći i vidim da je moja supruga umorna posle dana u kojem je bila domaćica i majka naše dvoje djece, već zaspala. Tamo u srebrnoj svjetlosti sa upola otškrinutim vratima susedne prostorije, ja posmatram njeno usnulo lice. I pitam se kako bih mogao da preživim ako bih morao da budem odvojen od nje. Ne volim ni kada moram da budem na putu za vikend i cjelu nedjelju. Ali za svu vječnost? Biti odsečen od njene ljubavi zauvijek? Moje srce zadrhti pri toj pomisli? Ne postoji ništa u ovom životu niti iko na ovom svijetu, ko bi me mogao ubijediti da ostavim život i ljubav koju sa njom delim.

A evo Isusa, naslonjenog na tlo u Getsimaniji, kako zabada prste u prašinu i plače, od tuge koja slama Njegovo srce: „O Oče moj, dragi moj Oče, prenesi ovu čašu mimo mene, ako je tvoja volja.“ Tri puta je izustio ovu molitvu. Tri puta je ljudska priroda ustuknula pred poslednjom, najvećom žrtvom. Sudbina čovečanstva podrhtavala je na mjerilima, Hristos je mogao čak i sada da odbije čašu dodijeljenu grješnom čovječanstvu. Još nije bilo prekasno. Mogao je da otre krvavi znoj sa svoga čela i ostavi čovjeka da pogine u svom bezakonju.

Da li mislite da je on patio sam? Nikako. Možemo biti sigurni u srcu da je i otpali Lucifer – sotona, anđeo koji se pobunio protiv Boga, bio uvijen u crne sjenke Getsimanije. I za vrhovnog neprijatelja neba i ljudske rase bilo je sve ili ništa. Ako Hristos ode na Golgotu i umre ko vječni dokaz Božanske ljubavi, a i vječne posledice ljudskog grijeha, tada će odzvoniti posmrtno zvono za sotonu i njegove legione. Tako, sa ognjenom žestinom pakla, dok su učenici spavali, onaj koji se okomio na Isusa u pustinji, nasrnuo je na njega i u vrtu. „Pusti ih neka umru. Pusti ih neka umru,

neka umru, ...“ šaputao je u srce Bogo – čovjeka. „Napusti ih, spasi sebe, Isuse, idi kući svome Ocu gde i pripadaš ... Ovo je moj svijet i moje carstvo ... i svi oni pripadaju meni ... Gledaj ih, tvoji najbliži prijatelji na zemlji ... Spavaju dok ti patiš ... Ne mare ... Niko ne mari ... Ni Bog više ne mari. Zato idi kući, Tati, gde pripadaš.“

Da li je ovo bilo iskušenje za Isusa? Krvavo tlo nad kojim je vapio Isus u srebrnom mraku Getsimanije dovoljan je odgovor. Čaša misterije skoro se prolila iz Njegove ruke, ali sa konačnim očajničkim krikom u noći, Isus se srušio na tlo. „Donio je odluku. Spasiće čovjeka ma koliko to koštalo ... Pošto je donio odluku, pao je kao mrtav na tlo. Agonija njegovog srca bila je tako velika, da bi Hristos i umro u tami Getsimanije, da nije bilo anđela kojeg je Luka opisao da je došao sa prestola svemira sa svjedočanstvom o Očevoj ljubavi (vidi Luka 22:43). Neka učenici samo spavaju. Ovaj anđeo će obrisati krvavo čelo svog voljenog Zapovjednika. I Isusu će biti dato dovoljno snage da izađe iz Getsimanije i popne se na Golgotu. Po svaku cijenu spasiće tebe i mene.

KRIK U TAMI

Dvanaest sati kasnije, u petak u podne. Isus visi na rimskom krstu. Njegova leđa se žuljaju o neotesano drvo – leđa koja su već izbrazdana otvorenim, ružnim krvavim prugama, razderana do mesa sićušnim komadima kostiju i metalnim kuglama upletenim u rimski korbač, ili bič koji je izranjivao njegovu nežnu kožu prilikom ranijeg batinanja. Nervi, tetive i krvne stanice njegovih ruku i nogu bili su pokidani i probijeni s tri petnaest centimetara dugačka gvozdena eksera, koja je dželat zakucao u drvenu osnovu. Prikovan u položaju okrutno sračunatom da dovede do grčevitog gušenja u procesu disanja, Isus je pokušavao da se malo skupi da bi došao do vazduha, ali da bi to učinio, On mora da se osloni svom težinom na svoje ranjene zglobove na rukama i da oguli izbrazdana leđa o krst, u očajničkom naporu da dijafragmu i grudni koš dovoljno proširi da bi udahnuo malo vazduha. Ali, pri oslanjanju na prikovana stopala, sva težina njegovog tela prenosila se na korijen stopala, izazivajući užasan bol. Nije čudo što su latini skovali reč «excruciatu» što znači „sa krsta“, iz koje potiče i engleska reč „excruating“ – ubitačno.

A kao rezultat svega ovoga, mi gledamo krst kao vrhunac fizičke patnje, zar ne? Najzad, to je bio zaista smrtni bol izazvan varvarskim načinom mučenja, koji je učinio da život isteče iz Isusa, šapućemo dok stojimo u nekoj tihoj umjetničkoj galeriji i zurimo u umjetnički prikaz raspeća u ulju. Međutim, do ovog zaključka dolazimo samo ako smo požurili na Golgotu, a propustili da se prvo zadržimo u Getsimaniji. Jer, ako je Golgota prikaz ljudskog bola, onda je bilo mučenika koji su propatili još više nego Isus na Golgoti. Bilo je oboljelih od raka koji su provodili dane i nedjelje u nadljudskom bolu. Sjećam se kako sam stajao pored kreveta čovjeka koji mi je celog života bio prijatelj, i koji se do kraja borio protiv opakog raka. Ono što je do kraja ostalo uz njega bila je kutija sa morfijumom koji je ističući kap po kap, bio poslednji ljudski naučni napor da se umanje patnje smrti koja se približavala. Ne možete mi reći da tri sata na Golgoti mogu da se izjednače sa tri mjeseca umiranja od raka. Ako krst za nas postane samo simbol fizičkog bola, promašili smo kritičnu tačku.

Postoji razlika između mučenika i onih koji umiru od raka i smrti i imaju ponovnu zajednicu sa Bogom, ali Isus je iskusio smrt u stanju da posle nje neće biti vaskrsenja, sa tim užasom Isus je izašao iz Getsimanije i pošao na Golgotu. Prema zapisima jevanđelista, tajanstveni crni pogrebni plašt ogrnuo je Golgotu i Isusa između podneva i tri sata popodne tog kobnog petka (Marko 15:33). I u natprirodnom mraku u Hristovom srcu se ponavlja očajnička getsimanska borba. Samo

sada, ono čega se Isus zgražao u vrtu, tu na vrhu brega, postalo je beznadežna stvarnost. Sada nije bilo „Ava“, „Tata“, „Oče“, uzvika iz Isusovog uzdrhtalog srca. Sada, u tami jedan glas vrišti u očaju. „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?“ (Marko 15:34).

Ja nisam čuo mnogo ljudskih vrisaka. Kao otac, čuo sam decu kako vrište od bola ili od straha. Kao sveštenik, prolazio sam bolničkim hodnicima i čuo prigušene vriske bola iza nekih zatvorenih vrata. Ali nikada nisam čuo čisti i goli užas koji proističe iz krika kakav je bio onaj na Golgoti: „Bože moj, Bože moj...“

Ali, opet to su iste reči koje često čujemo iz fatalne „crne kutije“ koju istražni organi nađu posle avionske nesreće.

U večernjim vestima emitovali su jednu takvu u svojoj strahoti, čuli smo snimak poslednjih riječi između nesretnog pilota i nepoznatog glasa sa kontrolnog tornja. Mnogo puta takva snimka otkrije da su poslednje pilotove reči bile: „O Bože moj ...“ A onda „klik“ i tišina. Ali ni to nije isto – te riječi neposredno prije smrti, i one riječi golog užasa: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?“ Da li je prvo to bio vrisak, a na kraju jecaj? Ili ih je u tom gustom mraku mumlajući ponavljao opet i opet? „Bože moj, Bože moj, zašto ...“?

To je pravo pitanje – taj samrtni Isusov krik, zar ne? Zašto, zašto, zašto? Prigušeni ljudski uzvik patnje – da li je to što ovde imamo? Roditelj slomljenog srca, koji tuži pored metalnog kovčega svojeg djeteta: „Bože moj, zašto ... zašto ... zašto ...?“ Da li se to ovde pita? Ali završimo njegovu rečenicu: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?“ Ostavljen. Od Boga ostavljen. Iz ovih tajanstvenih riječi izranja tajanstvena istina. U Isusovom umiranju se tajanstveno obistinjavalo ono presecajuće, konačno odvajanje od Boga, koje je posledica grijeha. Nikada prije toga svemir nije vidio užas vječne smrti (ili „druge smrti“, kako to Jovan opisuje u Otkrivenju 20:6). Istina, ljudi, žene i deca umirali su na ovoj pobunjenoj planeti hiljadama godina prije Golgote. Ali, upravo kao što je učinio sa Evom u prvom vrtu (1 Mojsijeva 3:4) Sotona je kroz istoriju tvrdio da smrt koja dolazi kao posledica grijeha jednostavno nije istina. Čovjek može da nastavi da živi poslije grešenja i smrti, šaputao je varajući. Ali sada, iz drugog vrta dolazi strašna stvarnost smrti koja znači vječno odvajanje od Boga – smrt koju svaki pobunjenik konačno izabira ako odbije Njega koji je vječni život i beskonačna ljubav. Očajnički krik sa Isusovih žednih usana zauvek utišava podlu sotonsku prevaru da za grijeh nema nikakve kazne: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?“

Nikakve? Za Boga je cijena bila tako visoka da je dao sebe u svom Sinu da bi svijet i svemir zauvijek mogli znati užasnu krvavu cijenu našeg grijeha i spasenja. I u tome je dobra vijest: „drugima pomože“, rekli su, a „sebi ne može pomoći“ (Marko 15:31). Podrugljivi sveštenici i rulja toga dana na Golgoti nisu ni znali da su objavljivali najveću vest u Kosmosu. Upravo zato što je Isus odlučio da spase nas a ne sebe, Njegova duša je drhtala u Getsimaniji i očajavala na Golgoti? Da spase takve kakvi smo ti i ja, bio je spreman da izgubi sebe! I tako, tog kobnog petka koji je zauvijek ostao petak, izgledalo je kao da je mač sa koga je kapala krv presjekao životnu vezu između Isusovog srca i srca Njegovog Oca. „Bože moj, Bože moj!“ I Isus je umro – od Boga ostavljeni Bog.

Cijelog svog života Hristos je palom svijetu objavljivao dobre vijesti o Očevoj milosti i ljubavi koja prašta. Često je govorio o spasenju za najveće grešnike. Međutim, sada sa strašnim teretom krivice, koji je nosio nije mogao da vidi milostivo Očevo lice. Povlačenje božanskog lica od Spasitelja u ovom času najveće patnje probolo je njegovo srce takvim bolom koji čovek nikada ne može potpuno da razume. Njegova duševna patnja bila je tako velika da je jedva osećao svoje

tjelesne bolove ... Žestokim iskušenjima sotona je navaljivao na Isusovo srce. Spasitelj nije mogao da vidi preko groba. Nada mu nije pokazivala da će izaći iz groba kao pobjednik ... Bojao se da je grijeh tako odvratano Bogu da će njihovo razdvajanje biti vječno.

„Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?“ Taj krik je dovoljan dokaz da je Isus na krstu iskusio krajnju strahotu i krajnji užas završne posljedice grijeha, a to je – biti konačno, za svu vječnost odvojen od našeg Oca. Kako je u toj davnoj prošlosti prorok rekao „I Gospod pusti na Njega bezakonje svih nas“ (Isaija 53:6). Ili apostol Pavle: „Ali Njega, koji ne znadjaše grijeha, (Bog) nas radi učini grijehom, da mi budemo pravda Božija u Njemu“ (2 Korinćanima 5:21). Vidite, Golgota nije slika ljudskog bola, to je slika božanske cijene.

I Isus ju je u cjelosti platio.

NESHVATLJIVA LJUBAV

Međutim, vi kažete: čekaj malo. Kako može biti da je Isus platio cijenu vječnog odvajanja od Oca? Najzad, zar nije neposredno prije nego što se smrt spustila na Njega uskliknuo: „Svrši se! Oče, u tvoje ruke predajem duh svoj“ (Jovan 19:30; Luka 23:46). Teško da se ovaj krik vjere može nazvati dokazom da je jedno srce osuđeno na vječno odvajanje od Boga! I naravno, imate vi pravo. Ovo ipak jako liči na priču koje se tako živo sjećam još iz mojih dječjačkih dana. To je priča o dječaku koji je bio teško bolestan – ustvari tako bolestan da su ljekari rekli da će umrijeti. Osim – i od toga je zavisila njegova sudbina – ako uspiju da nađu nekog koji ima njegovu rijetku krvnu grupu.

Tako su se okupili svi članovi porodice i bili su testirani uzorci njihove krvi. Ničija krv nije se slagala sa dječakovom, osim krvi njegove sestrice. Njena krv je savršeno odgovarala njegovoj. Bila im je potrebna njena krv da spasi njegov život. Doktori i roditelji su objasnili djevojčici prirodu ove hitne situacije i pitali je da li bi bila voljna da nešto svoje krvi da svom veoma bolesnom bratu. Ona nije odmah odgovorila, njen dječiji um izgledao je izgubljen u dubokom razmišljanju. Ali, konačno je podigla oči i potvrdno klimnula svojim uvojcima. Da, daće krv za svoga brata. Odmah su počele pripreme za transfuziju. Djevojčica je dovedena u bolničku prostoriju u kojoj su medicinski tehničari iglom ušli u njenu venu. Mala plastična vrećica počela je da se puni njenom krvlju koja je trebalo da spasi život. Minuti su sporo prolazili, i konačno, cijela procedura bila je završena. Dok su djevojčicu izvodili napolje drhtavih usana i očiju punih suza, pogledala je u lice svog oca i tiho upitala: „Tata, kad ću ja sad da umrem?“

Kada je pristala da da krv, za nju je to značilo: da, daću svoj život za svog brata. Ona je dala svoj život, zar ne? Pa naravno da jeste. Za nju je to u stvari bilo umiranje. Jer, blistava je istina da je u svom malom srcu ona prošla kroz davanje svog života za nekoga koga je voljela.

Nikada nisam zaboravio tu priču. Jer, između njenih redaka ja čujem istu priču kao što je i ona sa starog, grubog krsta. I ljubav tako duboku i tako potpunu da donese i odluku: da bih spasio Dvajta, ja ću umrijeti zauvijek. Od Boga ostavljeni Bog. Dok stojimo između Getsimanije i Golgote, naša srca su suočena sa dvije neosporne i krajnje činjenice: kako je krajnje strašan naš grijeh, ali i kako krajnje je čudesna Njegova ljubav! Bio je spreman da se odvoji od Boga za svu vječnost da bi nas Bog mogao spasiti za svu vječnost! Ostavljen da bismo mi mogli biti nađeni, odbačen da bismo mi mogli imati drugu priliku. U cijelom našem slabom ljudskom jeziku nema izraza za takvu žrtvu, osim riječ LJUBAV.

George Matheson je bio zaljubljen. On i djevojka njegovih snova trebalo je uskoro da se vjenčaju. Onda se dogodila nesreća. George je bio pogođen neobičnim sljepilom. Ali, iako njegove oči više nisu mogle da vide, srce je moglo da nastavi da voli ženu koja je trebalo da mu postane supruga. Onda se dogodila druga nesreća. Jednog jutra, Matheson je čuo da se njeni koraci približavaju. Kad je njegova vjerenica progovorila, objasnila mu je da je odlučila u svom srcu da se ne može udati za čovjeka koji je slijep. I dok su odzvanjali koraci kojima je ona odlazila iz njegovog života zauvijek, oči koje nisu vidjele isplakale su suze koje su mogle samo da se osjete. U vlastitoj agoniji Matheson je jednog dana uzeo pero i pisao o drugoj ljubavi:

„O, ljubavi, koja me nećeš napustiti
svoju umornu dušu u Tebi odmaram.
Život koji imam u Tebi ću vratiti.
Obiljem Tvojim hoću da se napajam
na moru Tvome uvek da nastavam.“

Šta je ubilo Isusa? Vrt i krst dokazuju da je Njegova ljubav prema nama nadjačala naš grijeh prema Njemu. To je bilo ono što je odnijelo Njegov život na Golgoti. To je bio ekserima zakovan zagrljaj ljubavi koja te nikada neće napustiti.

„Jer znam jamačno da ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje, ni buduće, ni visina ni dubina, ni druga kakva tvar može nas razdvojiti od ljubavi Božje koja je u Hristu Isusu Gospodu našem“ (Rimljanima 8:38.39).

DWIGHT NELSON